

Canvi de cel·la, la Covid-19 i Sant Daniel de Girona

Dc, 11/11/2020 per Josep-Miquel Bausset

[Del santuari estant](#)

Després d'onze anys al noviciat de Montserrat, sis com a ajudant del mestre i cinc com a mestre de novicis, l'octubre de l'any passat el P. abat va nomenar un nou mestre. Per això vaig deixar la cel·la del noviciat on vaig viure onze anys i vaig passar (provisionalment) a una altra cel·la del monestir, fins que el 12 de novembre de l'any passat (avui fa un any), vaig venir al santuari del Miracle per ajudar els monjos d'aquesta petita comunitat tan estimada.

Tot i que Sant Benet preveu a la Regla que els monjos dormin en un espai comú (RB 22), el retorn a la cel·la individual, com ens recordava a les seves "*Glosses*" l'abat Cassià Just, "*està ben justificat, d'acord amb el context humà actual*". I és que "*la cel·la assegura un espai d'intimitat personalitzador i equilibrant psicològicament, i ofereix més possibilitats per a la pregària i per a la lectio*".

Per altra part, Sant Benet, que vol que al monestir el "*vici de la propietat sigui extirpat de soca-rel*", preveu "*que l'abat doni totes les coses necessàries*" (RB 55) a cada monjo. Actualment no és pròpiament el pare del monestir que dóna als monjos el que necessitem, "*cogulla, túnica, peücs, sandàlies, cenyidor, coltell, estil, agulla, mocador, taulettes*" (RB 55), sinó que ara, l'ordinador, els llibres o la roba, els proveeixen als monjos els diversos àmbits del monestir.

Amb tot, i no se sap ben bé perquè, (per inèrcia?, per instint de possessió?) sovint a la cel·la es van acumulant o amuntegant andròmines, que només ens n'adonem d'elles quan hem de canviar de cel·la. D'aquesta manera, deixar una cel·la i passar a viure en una altra, es converteix en un èxode en el que buidem l'espai on hem viscut durant una etapa de la vida, per desfer-nos de moltes coses (de vegades inútils) que amb el temps, i sovint d'una manera inconscient, hem anat acumulant.

Per això canviar de cel·la és sempre saludable, ja que d'aquesta manera ens desinstal·lem i sortim d'un espai que no és nostre (i que no hauríem de privatitzar) i que ara ocuparà un altre monjo, alhora que sortim també de rutines i ens desfem de "possessions" que hem anat acumulant amb el temps.

Canviar de cel·la és com revisar o avaluar aquella etapa de la vida que hem viscut en aquell espai. És plegar la tenda i, lleugers d'equipatge, com nòmades en la vida, i desinstal·lats, continuar el camí.

Com el canvi de cel·la, que ens desinstal·la i ens fa veure els altres, també ha estat important el compromís que han assumit les benedictines de Sant Daniel ([Diari de Girona](#), 7 de novembre de 2020), cedint un espai annex al monestir, on ara hi havia un magatzem que la comunitat tenia en desús, per acollir una residència per a persones amb discapacitat intel·lectual. Com ha dit la germana **Assumpció Pifarré**, priora de Sant Daniel, la comunitat vol "*obrir portes i finestres per tal de comprometre'ns amb la realitat social del nostre món i alhora ser sensibles al sofriment de tota la humanitat*". El projecte d'aquesta residència neix de l'acord entre la Fundació Ramon Noguera i les benedictines de Sant Daniel, que han vist engrescadora aquesta col·laboració, per així acollir aquestes persones. Les monges de Sant Daniel han sabut escoltar la crida que el papa Francesc va fer fa uns mesos, demanant que els espais dels monestirs que no es fan servir, siguin cedits per acollir persones que es troben en situació vulnerable.

Penso que la Covid-19, com el canvi de cel·la o la cessió d'un espai del monestir, són una oportunitat que ens ha d'ajudar a revisar la nostra vida per canviar el que sigui necessari. Hem d'aprofitar la Covid-19 per prioritzar allò que de debò és important en nosaltres i en relació als altres i deixar de banda costums i hàbits que amb el temps hem anat adquirint i que no són realment essencials per a viure.